

[Orla Møller.]

mellem Vesttyskland og Polen og Sovjet ført til vedtagelse i forbundsdagen, ligesom det også lykkedes ham at få en aftale om trafik mellem Øst- og Vesttyskland i stand. Det er ikke nogen overdrivelse at hævde, at over hele Europa trak politikere og befolkning et lettelsens suk, da det skete. Det er det længste og mest betydningsfulde skridt, der er taget for afspænding i Europa efter krigen. Der er hermed også skaffet muligheder for en normalisering af forholdet mellem DDR og Vesttyskland og mellem DDR og andre europæiske stater, herunder naturligvis også Danmark. Det er med dyb tilfredshed, socialdemokratiet har noteret sig regeringens opfattelse af, at anerkendelse af DDR ikke længere er et spørgsmål om principper, men et spørgsmål om tid. Den danske regering har således utvetydigt erklæret sin interesse i en normalisering af forholdet til DDR. Spørgsmålet bliver: hvornår skal dette ske? I den forbindelse må man ikke overse, at der trods alt det, der er sket, endnu er problemer i forholdet mellem de to tyske stater. Findes der ikke en løsning på dette problem, som kan tilfredsstille begge parter, vil der fortsat være vanskeligheder for den europæiske sikkerhed og afspænding. Det er også — og væsentligt — i lyset af denne problematik, man skal se spørgsmålet om anerkendelse. Ingen kan vel sige, hvor lang tid der vil gå, før den såkaldte generalaftale er bragt i stand, men det drejer sig næppe om mere end nogle måneder. Når generalaftalen er bragt i orden, er muligheden for begge tyske staters optagelse i FN også til stede. Da det kun drejer sig om begrænset tid og det vil kunne få uoverskuelige følger at gribe ind nu, må mit parti støtte regeringens opfattelse om at vente nogen tid endnu på den endelige aftale mellem de to tyske stater.

Tilbage har jeg kun nogle få bemærkninger, som drejer sig om det fremtidige arbejde. Det vil fortsat være nødvendigt for regeringen at slås med udformningen af den økonomiske politik, og jeg behøver i den forbindelse ikke at advare mod alle de gode råd, som jeg forventer oppositionen i dag vil give regeringen med hensyn til at føre indkomstpølitik. Jeg behøver heller ikke at påpege over for regeringen, at det havde haft større vægt, hvis de gode råd kom fra par-

tier, der havde vist, at de kunne føre indkomstpølitik. Det, der engang var spæde spirer til noget sådant, blev knust i efteråret 1967. Siden har der ikke været liv i det, og jeg anser også denne vej for ufarbar i fremtiden. Derimod må opmærksomheden vendes mod en gennemførelse af det økonomiske demokrati, og jeg skal udtrykke håbet om, at den debat, der i de seneste måneder har været i gang om dette emne, må føre til en form for afklaring, og at regeringen vil agte på den belejlige tid. Det er jo muligt, at tiden vil blive moden til en politisk beslutning på dette område i denne regerings tid.

Vi skal i den kommende samling i gang med de langfristede løsninger for boligpolitikken, for trafikinvesteringerne og for planlægningen, en lang række omprioriteringer inden for statens udgiftsvirksomhed skal finde sted. Dette er nødvendigt for at skaffe plads til de nye investeringer, der sikkert skal finde sted. På samme tid må vi i gang med de ikke-udgiftkrævende reformer inden for arbejderbeskyttelseslovgivningen, arbejdsretsforhold og undervisning på alle uddannelsesniveauer. Der er opgaver nok at tage fat på, og kan det lykkes i samme grad, som det er sket i denne samling, så er der grund til at se frem til den kommende samling med forventninger.

Med dette katalog af ønsker til regeringens arbejde skal jeg slutte med at sige, at mit parti stemmer for tillægsbevillingslovsforslaget — det er jo dette, der formelt er til behandling i dag.

Poul Schlüter: For et par uger siden holdt folketinget den årlige udenrigspolitiske debat. Den er ikke så rar at mindes i dag. Den var egnet til at nedsætte folketingets anseelse både her i landet og i udlandet, og jeg tror såmænd ikke, der er for meget at give væk af. Den sluttede som en sandkasseleg med dagsordner og raffinerede verbale dueller mellem de tre nuværende regeringspartier — med dette udtryk sigter jeg til SF, til socialdemokratiets venstrefløj og til samme partis højrefløj. Ikke desto mindre holdt mit partis ordfører ved den lejlighed en seriøs, saglig og relevant tale, hvor han trak det konservative folkepartis udenrigspolitiske synspunkter klart op. Med hensyn til udenrigspolitikken kan jeg i dag henvise til denne tale. Jeg mener, den står i modsæt-